

Overweging vierde zondag van de Vasten, jaar C
6 maart 2016, Lucas 15, 1-3+11-32

Thema: ALLES WAT VAN MIJ IS, IS OOK VAN JOU (Lucas 15, 31)

Voor onze kerk is deze zondag ook het begin van de Vastenactie voor eigen doel, een project in Kabala in het noorden van Sierra Leone.

Vandaag staat in de lezing van Lucas een barmhartige vader centraal. We denken na over wat barmhartigheid is, en over hoe barmhartig wij zijn in de vele rollen in ons leven, als kind, ouder, buur, werkgever/ nemer vreemdeling, werkloze, zieke, oudere....

Het evangelie dat vaak het evangelie van de verloren zoon wordt genoemd, daarvan zijn we in onze tijd geneigd deze tekst te verstaan als hét evangelie dat gaat over barmhartigheid, door de rol van de vader met name, die ook de rol van de moeder had kunnen zijn.

Het woord barmhartigheid is dit jaar opnieuw in zwang gekomen nadat paus Franciscus de barmhartigheid tot jaarthema heeft uitgeroepen. In elke kerk hangt wel de poster van de ontroerende afbeelding van de zoon die vergiffenis vraagt aan zijn vader, geschilderd door Rembrandt.

In onze vastenactie -werkgroep Taiama -Andreas voor hebben we nagedacht over hoe we het thema van de barmhartigheid konden verbinden met de vastenactie voor Sierra Leone. En zoals dat vaker gaat, zie je die verbinding niet meteen in de tekst.

Wij wilden vooral vertellen over ons project, over wat we doen, tegenkomen. Wij zijn doeners, Westerlingen, die vaak aannemen van onszelf dat wij weten hoe je problemen moet oplossen. Ja, wij lopen ook binnen onze werkgroep aan tegen wat wij noemen: dat is Afrikaans, zo doe je dat toch niet, hadden ze het niet beter zo, of via die mensen moeten spelen, wij willen graag aktiveren, resultaat zien, rapportages, financiële overzichten, en het is goed dat die er zijn en ook komen alleen, zo realiseerden we ons tijdens het spreken over wat barmhartigheid is of zou moeten zijn, dat wij van onszelf misschien wel te gemakkelijk en vanzelfsprekend aannemen dat wij barmhartig zijn....

Barmhartig zijn, dat is een proces met jezelf willen aangaan in eerste instantie, weten wat je eigen valkuilen zijn, beseffen dat het stramien waarin jij en wij werden opgevoed er één is maar er vele stramienen mogelijk zijn, altijd meer en nieuw, dan je had gedacht.. barmhartigheid is openstaan, kunnen loslaten en vergeven, opnieuw beginnen...

Barmhartigheid betekent ook barmhartig te zijn naar jezelf door te durven experimenteren, risico's nemen, instappen in omstandigheden zonder vooraf te weten waar je uitkomt, je niet altijd af te vragen kan ik dat wel, maar geloven dat het traject wat je oprecht kiest en waar je voor gaat dat dat goed zal zijn ...

Er zijn voorbeelden van mensen als Mandela, van Etty Hillesum, Angela Merkel, Jesse Klaver, die zich niet laten bepalen door de norm die van bovenaf wordt opgelegd over wat haalbaar is in menselijkheid, het zijn mensen die het risico nemen dat ze worden uitgejouwd, gevangen genomen zelfs, maar die desondanks of juist daardoor gáán voor wat zij ervaren, als dat moet worden gedaan. Sant' Egidio, een wereldwijde beweging die zich inzet voor de armsten en daklozen heeft het klaargespeeld om op 29 februari, schrikkelidag, 93 mensen, kinderen, zwangere moeders met kinderen zonder vader, zieken, en ouderen over te vliegen naar Europa.

Als mens, als christen, zo concludeerden we in onze vergadering mogen wij het er niet bij laten zitten, we mogen ons niet afsluiten voor de schreeuw om hulp ook in Sierra Leone niet.

In Trouw stond gisteren, zaterdag, een artikel over "Sierra Leone na de ebolacrisis", over wat die crisis betekent voor de hulpverleners, voor de grafdelvers in hun maanpakken. Het zijn hartverscheurende verhalen. Wij willen en moeten ernaar luisteren, niet veroordelen, niet ónze manieren opleggen, ook dat is barmhartigheid. Wat wij willen, is mee feest vieren bij alle kleine successen en mooie verhalen over barmhartigheid in haar vele vormen. Met die verhalen voel je je rijk, die verhalen geven hen en ons een gevoel van zin. We zijn in de afgelopen 9 jaar vrienden geworden met mensen in SL.

Dat betekent niet dat ons project tig jaar zal duren, maar, gestart vanuit een besef van schatplichtigheid om wat we eeuwen lang vaak ongevraagd hebben buitgemaakt, geroofd, gekleineerd, geïndoctrineerd, besloten we vanuit dat besef een band aan te gaan met hen als gelijkwaardige partners nu, en met de wens om van elkaar te willen leren, om vrienden te worden.

Graag willen we de jongeren in Kabala laten ervaren na alles wat ze hebben meegemaakt hoe barmhartigheid, solidariteit, en inzet wonderen zal opleveren, wij proberen hen op die weg de steun te geven waar ze om vragen.

We willen graag dat het een blijde viering is vandaag, dat elke zoon of dochter die kiest voor een eigen weg, weet dat hij of zij altijd thuis mag komen, wat er ook gebeurt. Dat je met open armen ontvangen wordt en weet dat er gezegd zal worden: wat van mij is is ook van jou is en als wij omgekeerd hetzelfde zouden zeggen, wat een feest zal dat zijn, *Amen*